अन्न त्वया वसेन त्वद्रूपेण रक्षकेन पाथेयेन त्वां समशीमहि अश्नुहीमहि संवत्सरपर्य्यन्तं त्वयैव जीवाम इत्यर्थः। स त्वं नोऽस्माकं मयोऽभूः सुखं भावयन् अविशस्व उदरं प्रविशन्नोकाय पुत्राय तनुवे शरीराय च शम्भव शान्तो भव। स्योनः सुखकरश्च भव। अयं मन्त्रो व्रीह्याग्रयणस्य शेषभक्षणे विनियोज्यः॥

अथैकविंशो। "एतमुत्यं मधुना संयुतं यवम्। सरस्वत्या अधिमनावचर्कुषुः। इन्द्र आसीत् सीरपतिः शतक्रतुः। कीनाशा आसन्मरुतः सुदानवः" [७] इति। अधिमनौ युगादिभूते मनौ प्रजापतौ राजनि सति तस्मिन् काले कृषिकाः सरस्वत्या नद्याः मधुरेण जलेन संयुतं एतमु इदानीं पुरतो दृश्यमानमेव यवन्त्यं यवधान्यविशेषम् अचर्कुषुः क्षेत्रेषु उप्तवन्तः योऽयं यवः इदानीं दृश्यते तस्य यवस्य कृषिमादिकाले प्रारब्धवन्तः इत्यर्थः। के कर्षकाः कश्च तत् स्वामीति तदुभयमुच्यते, इन्द्रः शतक्रतुः शतसङ्ख्याकैरश्वमेधैर्लब्धपदो यः सोऽयं सीरपतिः हलस्वाम्यासीत् सुदानवः सुष्ठु दातारो मरुतः कीनाशाः कृषौ कर्म्मकरा आसन्। अयं मन्त्रो यवाग्रयणस्य शेषभक्षणे विनियोज्यः॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्द्दं निवर्त्तयन्।
पुमर्थांश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः॥

इति श्रीसायनाचार्य्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्ब्राह्मणे द्वितीयकाण्डे चतुर्थप्रपाठकेऽष्टमोनुवाकः॥ ८॥

समाप्तश्च चतुर्थप्रपाठकः॥